

ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΠΑΓΩΓΕΙΣ", ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Από το τελευταίω εκδοθέν πολύκροτο βιβλίον του "Αγγλου δημοσιογράφου και εγκληματολόγου Έδουάρδου Σάλλιβαν).

ΧΟΥΝ γραφεί πολλά ως τώρα για την εγκληματικότητα που βασιλεύει στην 'Αμερική, για τη ζωή και τις μεθόδους των γκάγγστερ και των λαθρεμπόρων.

Τελευταίως όμως έβρεθή στο Λονδίνο ένα πολύκροτο βιβλίον για τους «άπαγωγείς», την ιδιαίτερη αυτή κατηγορία των 'Αμερικανών εγκληματιών. Το βιβλίον αυτό είνε γραμμένο από τον διάσημο 'Αγγλο δημοσιογράφο κι' εγκληματολόγο Έδουάρδο Σάλλιβαν, ο οποίος έζησε δέκα ολόκληρα χρόνια στην 'Αμερική, για να παρακολουθήσει και να μελετήσει από κοντά τη ζωή και τις μεθόδους των κακοποιών του νέου κόσμου. Περιέχει δε, άγνωστα και συνταρακτικά περιστατικά, για τις άπαγωγές μικρών παιδιών, γυναικών και ανδρών πλουσίων, από τους ληστές.

Σύμφωνα με την επίσημη στατιστική, γράφει ο 'Αγγλος δημοσιογράφος, στο διάστημα των τελευταίων τριών ετών, έχουν διαπραχθεί, στις μεγάλες πόλεις των 'Ηνωμένων Πολιτειών, 2,500 άπαγωγές παιδιών, γυναικών και ανδρών, από ληστές. Τόσες μόνον έχουν αναφερθεί στις αστυνομικές αρχές. Έχουν όμως διαπραχθεί κι' άλλες, πολύ περισσότερες, τις οποίες δεν έτόλμησαν τα θύματα ν' αναφέρουν στην αστυνομία.

Μόνο στο Σικάγο η αστυνομία εξασφάλισε ότι τα τελευταία δύο χρόνια έχουν διαπραχθεί 200 άπαγωγές, από τις οποίες 4 ληστές εισέπραξαν λύτρα 2,000,000 δολάρια, δηλαδή πάνω από τριακόσια εκατομμύρια δραχμές! Στις άλλες μεγαλοπόλεις της πολιτείας 'Ιλλινόις, στην οποία ανήκει και το Σικάγο, έχουν διαπραχθεί επίσης άλλες τετρακόσιες άπαγωγές, εξασφαλισμένες από την αστυνομία.

Η άπαγωγή του δυστυχισμένου μικρού παιδιού του αεροπόρου Λίντμπεργκ, που συνεκίνησε το παγκόσμιο Κοινό δεν είνε μοναδικό φαινόμενο δράσεως των κακοποιών εναντίον διασημών προσωπικοτήτων.

Λίγον καιρό πρὶν, μία συμμορία άπαγωγέων είχε σχεδιάσει ν' άπαγάγη τον 'Αντιρόδοσο των 'Ηνωμένων Πολιτειών Νταϊντς. Μία άλλη συμμορία πάλιν κατορθώσασε ενά βράδι στο χερσόνησσο της Ξακουστής πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Τζέαν Κράουφφερντ. 'Αλλά τη στιγμή που οι ληστές την επιδίωξαν στο αυτοκίνητό τους για να την πάρει στο λημέρι τους, έπενεθρί κάποιος άλλος γκάγγστερ, ένα πρόσκομο μυστηριώδες, που ούτε η Κράουφφερντ, ούτε η αστυνομία θέλησαν να φανερώσουν ποτέ το όνομά του. Το άτομο αυτό άρραψε εναντίον των άπαγωγέων μ' ένα αυτόματο πιστόλι—πολυβόλο, οσάκις τους έσπευξε από αυτούς, πλήρωσε άλλον ένα κι' έβασε την Ξακουστή πρωταγωνίστρια.

Το 1925 μία συμμορία άπαγωγέων είχε άπορασίσει ν' άπαγάγη τη Μαίρη Πικφόρντ. Την είχε πιάσει ειδοποίησι, ότι αν τη στιγμή της άπαγωγής επιχειρούσε ν' αντίσταθι, θα της παραμόρφωναν το πρόσωπο με βιτριόλι.

Η ώραία Μαίρη τρομοκρατήθηκε κατόπιν αυτού για καλό. Εύτυχως όμως για αυτήν, είχε πάντα κοντά της τον άντρα της, τον άρρωστο και δαιμόνιο Ντούγγλας Φαίρμανκς, ο οποίος, βοηθούμενος από τον επίσης δαιμόνιο φίλο του, τον Άνν Τσάννι, στρατολόγησε μία διμορφία ιδιωτικών ντετέκτιβς και άργησασε ολόκληρη ύπηρεσία προστασίας της συζύγου του.

Οσάκις η Μαίρη έβγανε έξω, δεξιά, άριστερά και πίσω από το αυτοκίνητό της, πήγαινε πάντα από ένα αυτοκίνητο γεμάτο με ντετέκτιβς, όπλισμένους σαν άστρακούς και με τα πιστόλια στα χέρια. Η ιστορία αυτή κράτησε ένα χρόνο περίπου και στήριξε στο άντερόγιντο ένα σωρό λεπτά, αλλά η Μαίρη γλύτωσε.

Παρόμοιες απόπειρες άπαγωγής άρραγιόθηκαν, κατά καιρούς, εναντίον και άλλων άστέρων της όθόνης και συγκεκριμένους του Σαρκλό του Τζαϊν Κούγλαν, του Ουάλλας Μπέρν, της Μπεατέ Ντάνιελς, της Ρούθ Τσάττερτον, της Πόλα Νέγκρο, της Μάριαν Νταϊντς και του Τζέο Μπρόουν. Και ό καθένας από αυτούς άναγκάστηκε να προσλάβη στην ύπηρεσία του καμιά δεκαριά ντετέκτιβς για να τον προστατεύουν.

Σε πολλές περιπτώσεις, όπως αναφέρει ο 'Αγγλος δημοσιογράφος, ενώ οι συγγενείς του θύματος που έχει άπαχθεί στέλλουν στο όρισμένο μέρος τα λύτρα, το θύμα δεν Ξαναγοράζει στο σπίτι του. 'Α-

πλούστατα, συμβαίνει να το έχουν σκοτώσει οι ληστές, οι όποιοι, εν τούτοις, έννοούν να Ξεγελάσουν τους συγγενείς και να πάρουν τα λύτρα. 'Αλλοτε πάλι, αφού πάρουν τα λύτρα οι ληστές, σκοτώνουν το θύμα επειδή φοβούνται ότι, αν το άρΗΣουν ελεύθερο, είνε δυνατόν ν' ανακαλυφθούν. Συχνά επίσης, όταν το θύμα είνε μικρό παιδί και οι ληστές φοβούνται μήπως ανακαλυφθούν αν το επιστρέψουν στους γονείς του, δεν το σκοτώνουν αλλά το πηγαίνουν σε μία πολύ μακρινή πολιτεία και το παραδίνουν σε κανένα 'Ορφανοτροφείο, χωρίς να φανερώσουν την πραγματική ταυτότητά του.

Όταν οι συγγενείς του άρχαλάτου καθυστερούν να στείλουν τα λύτρα, ή όταν ό ίδιος ό αιχμάλωτος άρραίνει να γράφει στους συγγενείς του για λύτρα, ή να υπογράψη τσέκ — αν έχει το σχετικό βιβλιάριο μαζί του — τότε οι ληστές τον υποβάλλουν στα πιο φοβητά βασανιστήρια που μπορεί κανείς να φαντασθί.

Αυτή ήταν ή τύχη που ήπιασε ο Φρεδερίκος Στράους, ένας πάμπλουτος μέτοχος πετρελαιοκηχείων του Κάνσας. Οι ληστές τον άρραξαν ένα μεσημέρι, μέσα από την έμπορική συνοικία της πόλεως Κάνσας — σαν να πήγαινε την όδον 'Αριστείδου των 'Αθηνών — τον πήγαν με το αυτοκίνητό τους σ' ένα μακρινό προάστειο και τον έβαψαν μέσα στο σπίτι ενός συνεχόνο τους.

— Τώρα, του είπαν, γράψε ένα γράμμα στον ταμιά σου να μάρ στείλι πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Μά ό Στράους άρρηθθηκε. Ξέσπασε ότι αν δεν πλήρωσε λύτρα, οι ληστές δεν θα τον σκοτώναν, αφού έτσι θα έβγαιναν κάθε έλιπίδα κέρδους και συνεχόνοσ ότι θα έδινε καιρό στους φίλους του και στην αστυνομία να ψάξουν για να τον βρουν.

'Αλλά και οι ληστές δεν άστειευόντουσαν. Κι' όταν είδαν ότι με τα λόγια και με τις φοβέρες δεν έβγανε τίποτε από τον πεισματάρη Στράους, καταψύγαν στα συνηλωμένα τους μέσα. 'Ενας από αυτούς πήρε ένα Ξιγάφι και μ' αυτό έκοψε ένα κομμάτι κρέας από το δεξί μηρό του αιχμάλωτου! 'Εκείνος δεν συγχωρήθηκε, ούτε υποχώρησε. Τότε ό ληστής του έκοψε άλλο ένα κομμάτι κρέας από τον άριστερό μηρό και του είπε:

— 'Αν ως αύριο το πρωί δεν βάλεις γνάσι, θα σου κόψουμε κι' άλλα κομμάτια κρέας!...

Το πρωί της επομένης, τον φώτισαν αν ήταν διατεθειμένος να γράφη για τα λύτρα, κι' όταν εκείνος άπάντησε άρνητικά, τουόψαν άλλα δύο κομμάτια κρέας από άλλα φαγά μέρη του σώματός του. Το άπόγευμα έφανοτήγαν και του Ξανάκοπαν ακόμα δύο κομμάτια σαρκός, συνεχόνοσ δε ό άσχηγος της συμμορίας του είπε:

— Κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα θα σου κόβουμε από δύο κομμάτια. Κι' όταν δεν θα μείνη φαγά για κόψιμο... τότε... σε περιμένει ή τύχη του Ρόθμαν.

Η άπειλή έκείνη και τα κομμάτια από το κρέας του, που του τα είχαν κομματιάσει διαρκώς μπροστά του, για να τα βλέπι, έκαναν τον Στράους ν' αλλάξη γνώμη. 'Εγραψε στο σπίτι του μ' έστειλαν 50 χιλιάδες δολάρια. 'Ετσι άφθθηκε ελεύθερος και γλύτωσε από τον κίνδυνο του να ήπιασε την τύχη του Ρόθμαν.

Ο Ρόθμαν αυτός ήταν ένας πάμπλουτος λαθρέμπορος οίνουνευματωδών του Κάνσας, ο οποίος με το λαθρεμπόριο είχε άποκτήσει εκατομμύρια. Μία συμμορία λοιπόν «άπαγωγέων» τον έβαλε στο μάτι. Βλέπετε, οι «άπαγωγείς» δεν παραλείπουν, όταν τους δίνεται ή ευκαιρία και Ξέρουν ότι θα κερδίσουν πολλά, να Ξερασκούν το επάγγελμά τους και εναντίον εγκληματιών άλλων κατηγοριών.

'Ενα καλοκαιριάτικο μεσημέρι λοιπόν, που ό Ρόθμαν πήγαινε με το άνοχητό αυτοκίνητό του στην έξοχη του έπαύση, τον έφτασαν δύο άλλα αυτοκίνητα που έτρεχαν από πίσω του όλοταχώς. Οι ληστές του ένώσ αυτοκίνητο, με τα πιστόλια στα χέρια άνάγκασαν τον σωφέ του να σταματήση, ενώ ό του δευτέρο κατέβηκαν, έδεσαν τον σωφέ και τους δύο συνοδοούς του άρχιλαθρέμπορο, άρραξαν έπειτα τον ίδιο, τον φώτισαν στο δικό τους αυτοκίνητο και έφραγαν όλοταχώς.

Τρεις ήμέρες τον βασάνιζαν κατόπιν για να γράφη να του στείλουν λύτρα. Τον υποβάλλαν στα πιο φοβητά βασανιστήρια. Του έκοπαν κομμάτια κρέας από το κορμί του. Τον έκαψαν με λάδι ζεματιστό. Μά δεν κατώφθωσαν τίποτε. Ο Ρόθμαν ήταν ανένδοτος. 'Ηταν ένας πεισματάρης, σκληρόκαρδος κι' άποφασιστικός, που δικαίως τον θεωρούσαν για τον χειρότερο άρχιλαθρέμπορο που βρισκόταν σ' όλη την

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΙ ΗΤΑΝ..

Κι ήταν σαν παρμυθή και σαν δνεφρο
'Η άγάθη μ'ας πού πάνω στ' άνθημά της
Μαράθηκε σαν λούλουδο, και σφάλισε
Τ' ανέγγιχτα, σαν κρίνον, πέταλά της.

Κι ήταν σαν πεταλούδα κι η ψυχούλα μου
Πού μάταια α τρανιζόντας τό κρῖνο
Ξεψύχθηκε, θωρώντας το, κατάχλωμο
Κι έγειρε, πώ χλωμότερη από 'κείνο...

ΒΕΤΑ Π.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λευκά χρυσάνθεμα κρεββάτι οζόρμα θλιμμένα μου σιγάκια
θέ να μου πλέξουν γιὰ να γειρω- θά παλλοῦν στ' άγνά τους χείλη.
ύργο της μάνας μου τ'ό μάτι, Κι' άργά τη νύχτα σ'ό δνεφρο της,
θά στάζει της στοργής τ'ό αἶμα... θά δούν στα κάτασπρα νιμιένη,
Τό δειλ σ' έρημα σοκάια, κίατοια ψυχούλα τόν καιμό τους
θά περπατούν σκυφτοῦ α φίλω, με τραγουδάκια νά γλυκαίνη.

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Νά είσαι κάτου σέ μι' άκούρηνη
γωνίτσα, τώρα τ' άποστέρμα
του χνοτώρου, σαν φωτάν άχνοφεγγα
μέσα στά σύννεφα τ' άστέρια.
Μέσ' στό σκοτάδι πού δλο και άπλώ-
(γεται
και μεγαλώνει άγάλια μετ' άγιάσι,
ν' άκούς τό βήμα της κελής σου ποῦ-
(γεται
στό γνώριμο ρυθμό του, και τό νάζι.
Νά πάρης καλύτερα άπτό τά χείλη της
και σαν έρθει γλυκειά-γλυκειά κοντά
(σου
νά πλώνης τά χεράκια της φιλώντας τα
νά τά θερμαίνης μέσα στά δικά σου.

Πάτρα, 29/12/32
Ι. ΚΑΡ-ΑΜΠΑΛΗΣ

πολιτεία του Κάνσας.
'Αφού είδαν κι' άποβειαν οι λησται, τόν σκότωσαν και πέταξαν τό
πτώμα του σ' ένα δάσος, κοντά στην πόλι του Κάνσας. Συγχρόνως εί-
δοποίησαν τηλεφωνικώς την άστυνομία να πάη να τό βρη.

"Όταν οι άστυνομικοί πήγαν στό μέρος τού δάσους πού τούς είχε
υποδείξει ό μιστηριώδης τηλεφωνητής, έβρισκαν. "Ελειπαν δέκα κομ-
μάτια κρέας άπ' τά διόσφρα φαγα νά μωρη τού σώματος τού Ρόθμαν!...
"Επιπλέον τό πτώμα ξεφερε ίχνη κι' άλλων φριχτών βασανιστηρίων,
τά όποια είχε ύποστει ό άρχιμάστος.

'Ο πώ σινηθισμένος τρόπος, με τόν όποίον κλέβουν οι λησται τά
παιδιά τών πλουσίων, εινε ό εξής: Βάζουν στό μάτι ένα παιδι πλου-
σίας οικογενείας, τό όποιον να βρισκειται ως οικότροφος σέ κανένα
λύκειο. "Ενα πρωί λοιπόν, την ώρα τού μαθημάτων, τηλεφωνούν εν
μέρους δηθεν της οικογενείας του στη διεύθυνσι του λυκείου, δι εννε
άφρωστος βαρεία ό πατέρας τού παιδιού — ή ή μητέρα του ή κανένα
άλλος συγγενής του — και παρακαλούν να παραδώσουν τόν μικρό στό
αυτοκίνητο πού θα στεύουν να τόν πάρη.

Φυσικά, ή διεύθυνσις τού λυκείου δέν φέρει αντίρρησι. Κι' όταν
έρχεται με τό αυτοκίνητο ό άνθρωπος της συμμορίας, τού παραδίδει
τό παιδι.

'Εξ άλλου, τούς δένδρες ή τις γυναικεις τούς άπάγουν οι λησται
με τόν εξής τρόπο:

Παρακολουθούν, εξή ήμερες πριν, τό θύμα τους, όποτε να ξεροῦν
σέ ποδ μέρος — εξοχικό ως επί τό πλείστον — σινηθίζει να πηγαίνει
τακτικά. Και όταν τό έξαμωβόσουν αυτό, όχτώ-δέκα συμμοριτες άνε-
βαίνουν μαζί μερα σ' ένα αυτοκίνητο και τού στήνουν καρτερι σ' ένα
άτομο σιμειο, άπ' τό όποιο θα περάση.

Μόλις φτάσει τό αυτοκίνητο τού εκεί, τό δικό τους
αυτοκίνητο μπαίνει μπροστά κι' ενώ οι μισοί συμμο-
ριτες, με τά πιστόλια σ' ά χείρα, άναγκάζουν τόν σω-
φέρι να σταματήση, οι άλλοι μισοί κατεβαίνουν, φορ-
τώνονται τό θύμα και τό άνεβάζουν στό αυτοκίνητό
τους, τό όποιο φεύγει όλοταχώς για ένα άπ' τά ειδι-
κά σπία πού διαθέτετε ή συμμορία.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΤΥ ΕΒΕΡΣΤ

Η ΓΡΗΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, την εποχή πού ίσθησαν Νεραΐδες, ζούσε
μιά γρηούλα, ή όποια κατοικούσε μέσα σέ μιά μοτιλίλια τού ξυδιού.
Είχε μιά μικροσκοπική σκάλα, για ν' άνεβοκατεβαίνει και ή μοναδική
έπιπλώσι της ήταν ένα κρεββάτι, μιά καρέκλα κι' ένα τηγάνι.

Μιά μερα πού ή γρηά είχε βγει να κάνει έναν περιπατο στό δάσος,
είδε ένα μικρό φαράκι στην άσχη μιάς δεξιαμενης. "Ήταν σχεδόν νε-
κρό. "Η γρηούλα τό λυτήθηκε, τό πήρε και τό έφριξε πάλι στη δεξια-
μενη. Τό νερό άρχισε άμέσως να κοχλάζει και σέ λίγο μιά όφραία Νε-
ραΐδα παρουσιάστηκε άπάνω από την επάρνειά του.

— Είμαι τό φαράκι πού έφριξες στό νερό, καλή μου γρηούλα, ειπε
ή νεραΐδα. Μ' έχεις υποχρεώσει πολύ με την κολασίνη σου αυτή. Ζή-
τησε μου ό,τι θέλεις κι' άμέσως θα σου τό δώσω.

"Η γρηούλα φορήθηκε στην άσχη, αλλά ή Νεραΐδα την κούταζε με
τόση σικαπθεία, όστε στο τέλος ξεθώρρησε κι' άποκρίθηκε:

— "Ω, καλή μου, όφραία μου Νεραΐδα! Κατοικώ μέσα σέ μιά μο-
τιλία τού ξυδιού, με είπειδη είμαι πολύ στενόχωρα εκεί μέσα, θα ή-
θελα ένα μικρό σπιτάκι.

— Πήγαινε και θα τό εύρης, απάντησε ή Νεραΐδα και ξαναθυθι-
στηκε στό γαλάζιο νερό.

"Η γρηούλα έτρεξε γρηγορα-γρηγορα στό μέρος πού κατοικούσε
και στη θέσι της μοτιλίλιας της βρήκε ένα μικρό καταπράσινο σπι-
τάκι.

Τόση ήταν ή χαρά της, πού όλη τη βδομάδα δέν έκανε τίποτ' ά-
λο παρά να κοποθετή τά έπιπλά της, πού' εδω και πού' εκει, όσπου να
βρής την καταλληλότερη θέσι. Μ' όλες της τις προσπάθειες όμως, τό
σπίτι φαινόταν πάντοτε άδειο, γιατί στό ένα δωμάτιο ύπηρεη μόνον ή
καρέκλα, στό άλλο τό τηγάνι και στό άλ-
λο τό κρεββάτι της.

"Όταν τέλος κατάλαβε ή γρηούλα ότι
δέν μπορούσε να νοικοκυρηγή τό σπίτι
της κι' εκείνα τά λίγα έπιπλά, σκέφτηκε
ότι ή όφραία Νεραΐδα δέν θ' άνοτόταν να
της δώση μερικά πράγματα έν της τά ζη-
τούσε.

Μιά και δυο λοιπόν πήγε στη δεξιαμε-
νη και φώναζε με γλυκειά φωνή:

— Νεραΐδα!... 'Όφραία μου Νεραΐδα!
Τό νερό άρχισε να κοχλάζει και σέ λι-
γο παρουσιάστηκε ή Νεραΐδα.

— Καλή μου γρηούλα, τί θέλεις; ρώ-
τησε.

— "Ω, καλή μου Νεραΐδα, τό σπιτάκι
μου εννε όφραίο, τού λειπουν όμως πολλά
πράγματα ακόμα. Τί κολλή πού θα ή-
σουν, άν μούδινες μερικά τραπέζια, με-
ρικά σερβίτσια, καμιά καρέκλα και κα-
νενα ντουλάπι για τά πράγματά μου.

— Πήγαινε και θα τά βρής, απάντησε ή Νεραΐδα και βυθίστηκε
πάλι στό νερό.

"Η γρηούλα έγύρισε τρεχάτη στό σπιτάκι της και όπως της είχε
πει ή Νεραΐδα, τό βρήκε γεμάτο από όφραία έπιπλά.

"Υστερ' από λίγες μερες όμως, ή γρηούλα άρχισε και πάλι να έ-
πιθυμεί καινούργια πράγματα και δώρα. "Ενα άμαξάκι, να βγαίνει πε-
ρίπατο, για να μην κορυφάται περπατώντας με τά πόδια της.

Πήγε λοιπόν πάλι στη δεξιαμενη και φώναξε θωραετά:

— Νεραΐδα!... Καλή μου Νεραΐδα!...
Τό νερό κόχλασε πάλι κι' ή Νεραΐδα παρουσιάστηκε.

— "Αχ, καλή μου Νεραΐδα, δώσε μου ένα άμαξάκι κι' ένα άλογάκι
για να βγαίνω περίπατο, ειπε ή γρηά.

— Πήγαινε σπιτι σου και θα τά βρής. "Αλλά πρόσεξε να μην εί-
σαι πολύ ένοχλητική κι' άπληστη, ειπε ή Νεραΐδα κι' έξαφανίστηκε.

"Η γρηούλα έτρεξε σπιτι της και μπροστά στην πόρτα της βρήκε
ένα κομψότατο άμαξάκι κι' ένα πρωι άλογάκι.
Κατόπι όμως άρχισε να έπιθυμεί πάλι και κάτι άλλο.

"Ω, να μπορούσε ή Νεραΐδα — σκεπτόταν — να μου δώση ακόμα
μιά ύπηρετρια, μεταξοτά φορεματα, χρήματα, δροσερα νειάτα κι' ένα
πλήθος έροτοχτυπημένα παλληκάρια γύρω μου...2

Με τίς σκέψεις αυτές τραβήξε ξανά στη δεξιαμενη και φώναξε:

— Νεραΐδα!... Κυρα Νεραΐδα!...
Τό νερό κόχλασε κι' ή Νεραΐδα παρουσιάστηκε μπροστά της.

— "Ω, καλή μου Νεραΐδα, δώσε μου μιά ύπηρετρια, κανένα μετα-
ξωτό φορεμα, μερικά χρήματα κι' ένα πανώμοφο παλληκάρι να μου
κρατάη συντροφιά.

— Τι;... φώναξε ή Νεραΐδα. Δέν ευχαριστήθηκες λοιπόν μ' όσα
σου έδωκα ως τώρα; Είσαι τόσο άπληστη;... Πήγαινε γρηγορα στό
μοικιάκι τού ξυδιού... "Εκει σου άξίζει να κατοικής.

Αυτά τά θυμωμένα λόγια ειπε ή όφραία Νεραΐδα
κι' έξαφανίστηκε, για να μην ξαναπαρουσιασθή πάλι,
στά βάθη της γαλάζιας δεξιαμενης.

Κι' όταν ή γρηούλα έγύρισε πίσω, τό όφραίο σπατά-
κι της είχε έξαφανισθεί και στη θέσι του βρισκόταν ή
πρώην μοτιλίλια τού ξυδιού!
'Ο μύθος όλοσι πάς δέν πρέπει να είμαστε άπληστοι,
πώς δέν πρέπει να ζητάμε άπ' την πύχη τά πάντα, κι'
όταν ακόμα μās φέρνεται γαλήθουλα κι' εύνοιά.

